

I hendes kælder på Østerbro er der ikke indrettet hifi-hule. Udover instrumenter er der lidt simpelt optageudstyr, hvis hun har en idé, der skal indspilles og gemmes med det samme. Hvis hun lytter til musik, foregår det stort set altid i høretelefoner og med en iPod.

Sin egen chef

Der er med andre ord ikke meget i lejligheden, udover en bunke priser i en reol, der indikerer, at her bor en af landets mest vindende og sælgende kunstnere.

- Mine instrumenter holder jeg nede i arbejdsmiljøet i kælderen. Det er simpelthen for grimt at have guitarer hængende i stuen. Måske er jeg slet ikke den typiske musiker, spørger hun sig selv uden at vente på svaret. Det er der ikke tid til.

Siden 2000 har Tina Dickow været sin egen

chef. Men det er ikke blevet nemmere med årene. Tværtimod.

- Efterhånden som imperiet bliver større, territorierne vokser og arbejdsopgaverne bliver mere og mere ambitiøse, kan jeg godt mærke, at arbejdspresset er for stort. Bare det at skulle ud og spille Grøn Koncert fylder ekstremt meget og kræver mange beslutninger. Jeg har altid været vant til at tage det nede fra og op. Da jeg begyndte på de bittesmå spillesteder, var der kun mig og min guitar. Så det har krævet meget tilvæning at skulle stå og spille for 200.000 mennesker på en uge og selv skulle arrangere, hvordan scenen skal se ud med bagtæppe og lamper og den slags.

- Når man som kunstner får en vis størrelse, sniger der sig mange andre ting ind, man skal forholde sig til. På det her niveau kan man ikke tillade sig at være sløset, forklarer

Tina Dickow, der altid har været relativt afslappet angående disse ting og haft mottoet: "Stik mig en guitar, så går det nok".

- Jeg ved ikke hvorfor, det netop er nu, det går op for mig, at "firmaet" har fået en størrelse, hvor jeg ikke kan sidde med det selv. Det er nødvendigt at uddelegere noget arbejde. Ikke fordi det fjerner fokus fra musikken. Det er ganske enkelt alt for meget, konstaterer Tina Dickow, der er hjemme og puste ud mellem to turnéer i Danmark og Tyskland.

Der er ikke særlig mange, om nogen, kunstnere i Tina Dickows klasse, der er så selvkørende.

- Det er det fede ved det her setup. Jeg kan skrive en sang, indspille den, lave artwork, smide den på album og udgive den internationalt, uden at der er mere end tre andre

mennesker, der har lyttet til det. Det kan være en faldgrube, men det tiltaler mig, at jeg kan gå og pusle med musikken uden at skulle have for mange blikke på det. Jeg har altid godt kunnet lide at styre musikken selv. For det er ikke bare mit arbejde og min karriere. Det er mit liv og derfor meget personligt, fortæller Tina Dickow.

Helt ud i hjørnerne

Tina Dickow synes, det er et usædvanligt spændende projekt at se, om hun i løbet af sin karriere kan komme lidt omkring.

- Jeg vil sgu' gerne lidt ud i hjørnerne, selv om jeg ikke ved, om folk kan høre den store forskel. Personligt mener jeg, mine plader er meget forskellige, selv om jeg ved, at nogle siger: "Mere af samme skuffe", hver gang der kommer et nyt album. Hvis man vil have et langt livsværk, er man da nødt til at reflektere over sit projekt, Nej, lad mig hellere